

РЕШЕНИЕ

№ 12143

гр. С., 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. КИРОВА

при участието на секретаря ГАБРИЕЛА КР. АНГЕЛОВА
като разглежда докладваното от ГЕРГАНА В. КИРОВА Гражданско дело № 20221110151847 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл.422 от ГПК,вр.чл.415 от ГПК,вр.чл.49 от ЗЗД,вр.чл.45 от ЗЗД и чл.86,ал.1 от ЗЗД от „С.Т.“ЕООД,ЕИК,със седалище и адрес на управление гр.А.,ул.“И. № 6,представлявано от управителя Л.Х. Д. против „Интернешънъл Асет Банк“АД,ЕИК ...,със седалище и адрес на управление гр.С.,бул.“Т.А.“ №,представлявано от Р.Г.С.,И.А.Яв,М.А.Г,с искане да бъде постановено решение,с което да бъде признато за установено,че съществуват вземания на ищеца в размер от 23333,38 лева – обезщетение за имуществени вреди от неизпълнение на задължение по чл.507 от ГПК като трето задължено лице по запорно съобщение,връчено на ответника на 05.02.2019 г.,както и сумата от 7576,74 лева мораторна лихва за периода 06.02.2019 г. до 19.04.2022 г.,ведно със законната лихва върху главницата,считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди,че на ищеца е издадена обезпечителна заповед от Варненския районен съд на 21.01.2019 г.,с която е допуснато обезпечение на бъдещ иск,който ищецът възнамерява да предяви против „Ви Пи Е.с“ООД,ЕИК 202810407,във връзка с което била наложена обезпечителна мярка запор върху банкова сметка на дружеството,открита при ответника. Ищецът твърди,че искът му бил уважен и е образувано изпълнително дело № 42/2021 г. по описа на ЧСИ ММ.К.,към което било присъединено изп.дело № 23/2019 г. по описа на същия частен съдебен изпълнител. Ищецът твърди,че частният съдебен изпълнител изискал запорираната парична сума,но получил отговор,че ответникът се е разпоредил със запорираната парична сума на основание разпореждане за незабавно изпълнение изх. № С200006-029-0014362/11.06.2020 г. в полза на НАП и впоследствие банковата сметка била закрыта. Исковата претенция се основава на твърдения,че вземането е претендирано по реда на заповедното производство,но предвид постъпило

възражение от длъжника е налице правен интерес от предявяване на исковата претенция. Ищецът моли съда да уважи исквете.

Ответникът „Интернешънъл Асет Банк“ АД оспорва исквете по основание и по размер с твърдения, че върху сметката на длъжника е бил наложен запор от публичен изпълнител при ТД на НАП – Велико Търново, като в изпълнение на разпореждане за незабавно изпълнение с вх. № 6136/11.06.2020 г. парична сума в размер от 24563,11 лева била преведена по сметка на НАП, след което сметката била закрыта. Сочи се, че нареждането на ЧСИ с вх. № 966/25.01.2021 г. е постъпило след извършване на плащането в полза на НАП и след като банковата сметка на дружеството била закрыта, поради което ответникът отрича да е налице негово недобросъвестно поведение. Твърди се, че публичните вземания следвало да бъдат удовлетворени предпочтително спрямо вземането на ищеца, банката не разполага с право на преценка, а е длъжна да извърши плащане в полза на приходната агенция. Ответникът излага твърдения, че наличието на обезпечителен запор, предхождащ разпореждането на публичния изпълнител не освобождава ответника от задължение да изпълни в полза на НАП. Ответникът моли съда да отхвърли исквете.

Софийският районен съд, първо гражданско отделение, 42 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното :

Със заявление по реда на чл. 410 от ГПК „С.Т.“ ЕООД претендира от „Интернешънъл Асет Банк“ АД сумата от 23333,38 лева – главница, за която банката отговаря като трето задължено лице, тъй като въпреки наложен запор по обезпечение на бъдещ иск банката е извършила плащане към НАП на основание разпореждане за незабавно изпълнение изх. № С2000006-029-0014362/11.06.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.04.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 7576,74 лева мораторна лихва за периода 06.02.2019 г. до 19.04.2022 г. Искането е уважено с издадената заповед за изпълнение по ч. гражд. дело № 26499/2022 г. по описа на СРС, 42 състав.

Представено е запорно съобщение вх. № 1771, с което ЧСИ ММ.К. налага запор върху банкови сметки на длъжника „Ви Пи Е.с“ ООД до размера от 23333,38 лева.

С писмо изх. № 966/2021 г. „Интернешънъл Асет Банк“ АД уведомява ЧСИ ММ.К., че банковата сметка на дружеството „Ви Пи Е.с“ ООД е закрыта при нулево салдо на 15.10.2020 г.

Установява се, че запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК е постъпило в „Интернешънъл Асет Банк“ АД на 05.03.2020 г.

С разпореждане за изпълнение на запорно съобщение от 11.06.2020 г. е наредено на банката да преведе наличните към датата на налагане на запора и последващо постъпващите парични средства по сметка, открита на името на „Ви пи Е.с“ ООД по сметка на ТД на НАП Велико Търново.

Със запорно съобщение от 25.01.2021 г. ЧСИ ММ.К. е наложил запор върху банкови сметки на „Ви Пи Е.с“ ООД, както и е поискал превеждане на

паричната сума по изпълнителното дело. В отговор на заповедното съобщение банката е посочила, че паричната сума е заплатена по разпореждане за незабавно изпълнение от публичен изпълнител, а банковата сметка е служебно закрита.

Представено е по делото постановление за налагане на обезпечителни мерки чрез заповед на сметка, открита в „Интернешънъл Асет Банк“ АД до размера от 74875,36 лева.

От приложеното изп. дело № 23/2019 г. по описа на ЧСИ ММ.К. се установява, че е образувано за налагане на обезпечителните мерки заповед върху банкови сметки на „Ви Пи Е.с“ ООД, на 31.01.2019 г. е изпратено заповедно съобщение до „Интернешънъл Асет Банк“ АД, с отговор от 07.02.2019 г. банката уведомява, че заповедта е наложена, няма предходно наложени заповеди и посочената парична сума е изцяло обезпечена.

Установява се, че по молба от „С.Т.“ ЕООД е образувано изп. дело по описа на ЧСИ Д.Я.П. с искане за събиране на сумите от 2332,03 лева съдебноделоводни разноси по първоинстанционното производство и 1230 лева за въззивното производство. С постановление от 11.09.2020 г. е присъединен вискател ТД на НАП. Установява се, че изпълнителното производство е преобразувано в изп. дело № 41/2021 г. по описа на ЧСИ ММ.К..

Видно от приложеното изп. дело, с постановление от 04.06.2020 г. е образувано изпълнително дело № 440/2020 г. по описа на ЧСИ Д.П.Я. за събиране на сумите от 23333,38 лева главница и 3195,37 лева мораторна лихва, на 04.06.2020 г. е изпратена покана за доброволно изпълнение, на 07.07.2020 г. „Интернешънъл Асет Банк“ АД уведомява, че „Ви Пи Е.с“ АД има открита банкова сметка и заповедта е наложена, изпълнителното дело е преобразувано в изп. дело № 42/2021 г. по описа на ЧСИ ММ.К., на 12.03.2021 г. е отправено искане по реда на чл.212 от ДОПК, с молба от 13.02.2023 г. е поискано присъединяване на вземане по изпълнителен лист, издаден от Окръжен съд Враца.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи :

Искът с правно основание чл.422 от ГПК, вр.чл.415 от ГПК е законодателно регламентиран като положителен установителен иск, съгласно който се цели да бъде установено дали съществува вземането, за което е издадена заповед за изпълнение, когато срещу заповедта за изпълнение е постъпило възражение. Това означава, че този иск има предмет, идентичен с предмета на заповедното производство – подлежи на доказване същото вземане – на соченото основание и в претендирания размер, за което е издадена заповед за изпълнение. Регламентирането на иска като положителен установителен иск обосновава извод, че е възложено в тежест на ищеца доказването на наличието на следните материалноправни предпоставки – доказване настъпването на вреди, установяване, че вредите са причинени при или по повод на работа, на която ответникът е възложител, да бъдат установени вредите по размер, когато същите са имуществени. С исковата претенция с правно основание чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД се цели ангажиране на обективната гаранционно-обезпечителна отговорност на ответника. Законът

регламентира фикция,че искът се счита предявен на датата на подаване на заявлението,когато исковата молба е постъпила в едномесечен срок,считано от съобщението с указания за предявяване на иск,т.е. на 20.04.2022 г. В настоящия случай съобщението с указания за предявяване на иск е връчено на 18.08.2022 г.,а същевременно датата 18.09.2022 г. е неприсъствен ден неделя,поради което срокът изтича в първия присъствен ден,а именно на 19.09.2022 г. като при съобразяване датата на изпращане на пратката,с която е постъпила исковата молба в съда,съдът намира,че едномесечният срок е спазен.

Софийският районен съд счита,че исковата претенция се явява основателна и подлежи на уважаване. Когато една от страните в производството носи доказателствената тежест,това означава,че тази страна следва да проведе пълно доказване за реализиране на съответните материалноправни предпоставки,а ако не бъде проведено пълно доказване исковата претенция подлежи на отхвърляне. В конкретния случай дружеството ищец релевира доводи,че ответната страна му е причинила вреди,тъй като като трето лице,на което е връчено запорно съобщение вместо да запази паричните суми,с които ищецът възнамерявал да реализира свое вземане към друго търговско дружество,е реализирало превод на паричната сума в полза на Национална агенция по приходите. Не се спори между страните,а и от представените по делото доказателства се установява,че през 2019 г. е изпратено запорно съобщение до ответната банка относно налагане на обезпечителен запор,не е спорно,че през 2021 г. след като е издаден изпълнителен лист е поискано изпълнение на паричната сума,но ответната страна не е реализирала плащане,защото въз основа на разпореждане за незабавно изпълнение на публичен изпълнител от 2020 г. парична сума,открита по банковата сметка на дружеството длъжник била преведена в полза на държавния бюджет. По същество спорът между страните е концентриран относно това дали с превеждането на парична сума от банковата сметка на длъжника в полза на държавния бюджет се достига до възникване на вреди за ищеца и дали служителите на банката са действали противоправно. Запорът представлява действие,с което се цели да бъде ограничена възможността на титуляра на сметката да се разпорежда с наличността,както и цели създаване на предпоставки за реализиране право на вземане на лицето,по чието искане се налага запорът. Запорът действа,считано от връчване на запорното съобщение до вдигането на запора.От съвкупния анализ на доказателствата се установява,че по искане на ищцовото дружество е допуснато обезпечение на бъдещ иск по реда на чл.390 от ГПК,а въз основа на определението на съда е изпратено и запорно съобщение,което е получено от банковата институция. Запорът се счита наложен,считано от получаване на запорното съобщение,а с налагане на запора третото лице се счита пазач на наличната парична сума,респективно на постъпващите по същата банкова сметка парични суми,а титулярът на банковата сметка се явява ограничен относно разпореждане с паричната сума като ако третото задължено лице плати на длъжника,третото задължено лице отговаря солидарно,в която хипотеза отговорността му се реализира по реда на чл.452,ал.3 от ГПК. Действително по настоящото дело не се установява ответната страна да е изпълнила на длъжника,но съдът счита,че е установено,че са възникнали за ищеца вреди. Софийският районен съд

приема, че е допуснато от страна на ответната страна нарушение на законовите задължения по чл.508 от ГПК, а вследствие на това за ищеца са възникнали вреди. Както беше посочено, по искане на страната ищец е наложен обезпечителен заповор през м.01.2019 г. Обезпечителният заповор се налага по бъдещ или по вече предявен иск като спецификата е, че страната, по чието искане е наложен не разполага с изпълнителен лист, тъй като към налагането на обезпечителния заповор вземането, което се обезпечава все още е спорно. В този случай с налагане на заповора се цели запазване на паричната сума, а ако бъде уважен искът и страната се снабди с изпълнителен лист въз основа на изпълнителния заповор страната реализира правото си да се удовлетвори от заповораната парична сума. По тази причина законът предвижда, че кредитор, в полза на когото е наложен заповор се счита за присъединен вискател съгласно чл.459 от ГПК и паричната сума се запазва, за да бъдат реализирани правата му при представяне на изпълнителен лист. Идентична правна уредба се съдържа в разпоредбите на чл.194, ал.2 и ал.3 от ДОПК, когато изпълнението се реализира пред публичен изпълнител, в който случай е предвидено, че вземането на обезпечения кредитор се запазва, докато не представи изпълнителен лист. С оглед обстоятелството, че от ангажираните в хода на производството доказателства се установява, че заповорното съобщение е получено през 2019 г. относно налагане на обезпечителния заповор и предвид липсата на проведено доказване заповорът да е бил вдигнат, съдът счита, че ответното дружество е допуснало нарушение на задълженията си по чл.508 от ГПК, с което за ищеца са възникнали вреди. Съгласно чл.508 от ГПК са изрично предвидени задължения за третото лице да посочи дали признава за основателно вземането, дали има претенции на други лица и други наложени заповори и дали е готово да изпълни. Отчитайки цитираната разпоредба, съдът приема, че за ответната страна е възникнало задължение да уведоми публичния изпълнител след съобщаване на разпореждането през 2020 г., че относно паричната сума по банковата сметка на длъжника има наложен през 2019 г. обезпечителен заповор по искане на дружеството ищец. Не е спорно по делото, че ответната страна е изпълнила разпореждането на публичния изпълнител и след реализиране на паричния превод банковата сметка е закрита, а в хода на производството не се установява преди да изпълни разпореждането ответникът да е уведомил публичния изпълнител относно съществуването на предходно наложен заповор. Съдът счита, че разпоредбата на чл.508 от ГПК стриктно регламентира задълженията за третото задължено лице, а неизпълнението на задължението за уведомяване за съществуване на предходно наложен заповор дава основание да бъде възприето, че отговорността на ответника следва да бъде ангажирана. Изводът на съда не се променя предвид довода на ответника в писмения отговор, че вземанията на държавата се ползват с предпочитително удовлетворяване. Действително държавните вземания са посочени в разпоредбата на чл.136 от ЗЗД, но съдът приема, че третото задължено лице не разполага с регламентирано от закона право да избира на кого от кредиторите да изпълни и не е негова преценката за конкуренцията на вземанията, респективно дали някое от вземанията се ползва с привилегии. Редът, по който паричните суми се разпределят се определя от съдебния изпълнител или от публичния изпълнител, ако изпълнението се реализира по реда на ДОПК, докато третото задължено лице не може да извършва преценка

дали вземане е сред посочените в разпоредбата на чл.136 от ЗЗД. Така мотивиран,съдът,отчитайки липсата на проведено доказване от страна на ответника,че е спазил изискванията на чл.508 от ГПК и е уведомил за наличието на наложен през 2019 г. обезпечителен заповед,приема,че искът в частта за главницата подлежи на уважаване,тъй като предвид непосочването на наличие на кредитор с обезпечителен заповед е настъпило разпореждане с паричната сума в негов ущърб и след като се е снабдил с изпълнителен лист кредиторът с обезпечено вземане е лишен от възможността да получи изпълнение,както е предвидено в закона. Развитите съображения мотивираха съда да счете,че искът в частта за главницата подлежи на уважаване изцяло.

Софийският районен съд приема,че искът по чл.86 от ЗЗД за присъждане на мораторна лихва е доказан по основание предвид съществуването на главно вземане,което не е изпълнено,но следва да бъде уважено за сумата от 4344,94 лева,определена по реда на чл.162 от ГПК и за периода 11.06.2020 г. до 19.04.2022 г. Съдът намира,че липсва основание да бъде претендирана лихва,считано от 06.02.2019 г.,в която насока следва да бъде отчетено,че съгласно чл.84,ал.3 от ЗЗД лихва е дължима,считано от непозволеното увреждане. Съдът намира,че вредите са настъпили за ищеца с изпълнение на разпореждането на публичния изпълнител,без да е доказано да е извършено уведомяване за наличието на наложен обезпечителен заповед,поради което и началната дата,от която е дължима лихва е 11.06.2020 г. Изложените съображения мотивираха съда да счете,че искът следва да бъде уважен за сумата от 4344,94 лева,а за разликата до пълния претендиран размер,както и за периода 06.02.2019 г. до 10.06.2020 г. искът е недоказан и подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото и като съобрази,че ищецът претендира присъждането на съдебноделоводни разноски съдът приема,че следва да бъдат присъдени такива в размер от 1458,28 лева за заповедното производство и 558,23 лева за исковото производство предвид липсата на доказателства за размера на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за исковото производство. Съдът счита,че в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер от 15 лева.

Водим от гореизложеното, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 от ГПК,вр.чл.415 от ГПК,вр.чл.49 от ЗЗД,вр.чл.45 от ЗЗД и чл.86,ал.1 от ЗЗД по отношение на „Интернешънъл Асет Банк“АД,ЕИК ...,със седалище и адрес на управление гр.С.,бул.“Т.А.“ №,представлявано от Р.Г.С.,И.А.Яв,М.А.Г,че съществува вземане на „С.Т.“ЕООД,ЕИК,със седалище и адрес на управление гр.А.,ул.“И. № 6,представлявано от управителя Л.Х. Д.,в размер от 23333,38 лева (двадесет и три хиляди триста тридесет и три лева тридесет и осем стотинки) – обезщетение за имуществени вреди – главница,за която банката отговаря като трето задължено лице,тъй като е наложен заповед върху банкова сметка на основание обезпечителна заповед от 21.01.2019 г., а

банката е извършила плащане към НАП на основание разпореждане за незабавно изпълнение изх.№ С2000006-029-0014362/11.06.2020 г., както и сумата от 4344,94 лева (четири хиляди триста четиридесет и четири лева деветдесет и четири стотинки) мораторна лихва за периода 06.02.2019 г. до 19.04.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – на 20.04.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение по ч.гражд.дело № 26499/2022 г. по описа на СРС, 42 състав, като **отхвърля** иска по чл.86 от ЗЗД в частта за разликата над 4344,94 лева до пълния претендиран размер от 7576,74 лева и за периода 06.02.2019 г. до 10.06.2020 г.

ОСЪЖДА „Интернешънъл Асет Банк“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С., бул.“Т.А.“ №, представлявано от Р.Г.С., И.А.Яв, М.А.Г да заплати на основание чл.81 от ГПК, вр.чл.78, ал.1 от ГПК на „С.Т.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.А., ул.“И. № 6, представлявано от управителя Л.Х. Д. сумата от 1458,28 лева (хиляда четиристотин петдесет и осем лева двадесет и осем стотинки) сторени съдебноделоводни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за заповедното производство и 558,23 лева (петстотин петдесет и осем лева двадесет и три стотинки) сторени съдебноделоводни разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА „С.Т.“ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.А., ул.“И. № 6, представлявано от управителя Л.Х. Д. да заплати на основание чл.81 от ГПК, вр.чл.78, ал.3 от ГПК на „Интернешънъл Асет Банк“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С., бул.“Т.А.“ №, представлявано от Р.Г.С., И.А.Яв, М.А.Г сумата от 15 (петнадесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____